

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Lipovského a sudcov JUDr. Jána Mihala a JUDr. Jany Serbovej v Bratislave dňa 13. mája 2009 vo veci vyžiadanej osoby **K. M.** o sťažnosti krajského prokurátora proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 18. novembra 2008, sp. zn. Ntc 17/2008, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. por. v spojení s § 1 ods. 2 zákona č. 403/2004 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon o európskom zatýkacom rozkaze“) napadnuté uznesenie **s a z r u š u j e.**

Podľa § 21 ods. 1, ods. 7 zákona o európskom zatýkacom rozkaze **európsky zatýkací rozkaz** vydaný Okresným súdom v Kladne v Českej republike dňa 18. augusta 2008 pod sp. zn. 2 T 25/2002, za účelom výkonu trestu odňatia slobody

K. M., narodeného X., trvale bytom K., štátneho občana Českej republiky,

pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1 písm. b/ Trestného zákona Českej republiky v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 tohto Trestného zákona, ktorý mal spáchať na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenej dobe, okolo polnoci z dňa 28. marca na 29. marca 2001 v P., vnikol po utrnutí signalizačného zariadenia, dvoch visacích zámkov a vypáčení dverí do prevádzky podniku A., pohyboval sa vo vnútri a obhliadal si veci vhodné k odcudzeniu, čin však nedokonal nakoľko bol spozorovaný a na miesto bola privolaná bezpečnostná agentúra, pričom poškodením zariadenia objektu pri vlámaní spôsobil škodu vo výške najmenej 1 740 Kč,

s a v y k o n á .

Podľa § 27 zákona o európskom zatýkacom rozkaze **v ý k o n** tohto európskeho zatýkacieho rozkazu **s a o d k l a d á** až do právoplatného skončenia trestného stíhania K. M. v Slovenskej republike v konaniach vedených Okresným súdom Spišská Nová Ves pod. sp. zn. 5 T 105/07 a sp. zn. 3 T 47/08 a vykonania prípadných trestov v týchto konaniach uložených.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach uznesením z 18. novembra 2008, sp. zn. Ntc 17/2008 (č.l. 59 spisu), rozhodol, na základe návrhu prokurátora Krajskej prokuratúry v Košiciach z 23. októbra 2008, č.k. 2 KPt 90/08 – 31 (č.l. 6 spisu), podľa § 21 ods. 4 zákona o európskom zatýkacom rozkaze per analogiam, že európsky zatýkací rozkaz vydaný Okresným súdom v Kladne v Českej republike dňa 18. augusta 2008 pod sp. zn. 2 T 25/2002, na vyžiadanú osobu K. M., narodeného X., trvale bytom K., štátneho občana Českej republiky, sa nevykoná.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal krajský prokurátor písomným podaním z 20. novembra 2008 sťažnosť (č.l. 63 spisu). Podľa neho krajský súd nepostupoval správne, keď odmietol vykonať posudzovaný európsky zatýkací rozkaz s poukazom na to, že podľa právneho poriadku Českej republiky nebolo možné pre posudzovaný skutok európsky zatýkací rozkaz vydať a tento následne realizovať. Navyše poukázal aj na to, že ani zákon o európskom zatýkacom rozkaze v § 14 taký dôvod odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu neupravuje. Namietal tiež nesprávne poučenie o opravnom prostriedku v napadnutom uznesení, keď krajský súd sťažnosť proti nemu nepripustil i keď podľa § 21 ods. 6 citovaného zákona sťažnosť proti takémuto rozhodnutiu je prípustná. Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a podľa § 21 ods. 7 citovaného zákona sám rozhodol, že posudzovaný európsky zatýkací rozkaz sa vykoná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie krajského súdu preskúmal podľa § 192 ods. 1 Tr. por., teda preskúmal správnosť výroku napadnutého rozhodnutia, ako aj konanie tomuto výroku predchádzajúce (podľa § 1 ods. 2 zákona o európskom

zatýkacom rozkaze sa na konanie podľa tohto zákona použijú ustanovenia Trestného poriadku, ak v tomto zákone nie je ustanovené inak) a zistil, že sťažnosť krajského prokurátora je dôvodná.

Vo vzťahu k splneniu procesných podmienok vyplývajúcich z § 193 ods. 1 písm. a/ a písm. b/ Tr. por. (prípustnosť, včasnosť a oprávnenosť osoby) Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že tieto podmienky sú splnené. V tejto súvislosti je potrebné prisvedčiť názoru krajského prokurátora vyjadreného v sťažnosti, že poučenie o opravnom prostriedku v napadnutom rozhodnutí, podľa ktorého sťažnosť nie je prípustná, je nesprávne. Dikciu § 21 ods. 6 zákona o európskom zatýkacom rozkaze je totiž potrebné vykladať tak, že „rozhodnutím o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu“ sa rozumie aj druhá alternatíva súdneho rozhodnutia, teda rozhodnutie, že európsky zatýkací rozkaz sa nevykoná, nakoľko ako z tohto ustanovenia ďalej vyplýva, sťažnosť proti takému rozhodnutiu môže okrem vyžiadanej osoby podať aj prokurátor ako osoba, ktorá podala návrh na vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu a tento pred súdom obhajuje. Opačný výklad podľa ktorého prokurátor môže podať sťažnosť len proti rozhodnutiu „o vykonaní“ európskeho zatýkacieho rozkazu, a teda len v prospech vyžiadanej osoby by bol z uvedeného hľadiska nelogický. Správny je preto záver, že sťažnosť možno podať, a teda je prípustná, nielen proti rozhodnutiu „o vykonaní“, ale aj „nevykonaní“ európskeho zatýkacieho rozkazu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní kompletného spisového materiálu zistil, že na vyžiadanú osobu (K. M.) bol vydaný súdom Českej republiky (Okresným súdom v Kladne) už vyššie označený európsky zatýkací rozkaz (č.l. 10 spisu) za účelom vydania menovaného na výkon trestu odňatia slobody (vo výmere dvoch rokov), ktorý mu bol (právoplatne) uložený rozsudkom Okresného súdu v Kladne zo 4. februára 2003, sp. zn. 2 T 25/2002.

Rovnako ako krajský súd nezistil žiadny z dôvodov na odmietnutie vykonania predmetného európskeho zatýkacieho rozkazu predpokladaný ustanovením § 14 citovaného zákona, čo je dôvodom v zmysle § 21 ods. 4 tohto zákona (argumentum a contrario) na obligatórne rozhodnutie súdu, že európsky zatýkací rozkaz sa vykoná.

Záver Krajského súdu v Košiciach o nemožnosti jeho vykonania je nesprávny už len z toho dôvodu, že ním uvedený dôvod odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho

rozkazu v § 14 citovaného zákona nie je upravený. Pokiaľ tento nedostatok chcel krajský súd odstrániť aplikáciou inštitútu analógie (keď rozhodol podľa § 21 ods. 4 citovaného zákona per analogiam), takýto postup nebol na mieste, nakoľko taxatívny výpočet § 14 ods. 1 citovaného zákona neuvádza žiadny (ani zdanlivo) podobný dôvod na odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu, v dôsledku čoho postup krajského súdu predstavuje len ničím neodôvodnené rozšírenie dôvodov uvedených v uvedenom zákonom ustanovení.

Odhliadnuc od takéhoto formálneho prístupu k podmienkam, za ktorých možno odmietnuť vykonať európsky zatýkací rozkaz, je namieste zdôrazniť, že argumentácia krajského súdu o nemožnosti jeho vykonania je už vo svojej podstate nesprávna a nelogická.

Dôvodom odmietnutia vykonania posudzovaného európskeho zatýkacieho rozkazu bola tá skutočnosť, že skutok, ktorý je jeho predmetom sa stal v roku 2001, teda v čase, keď v právnom poriadku Českej republiky nebol inštitút európskeho zatýkacieho rozkazu implementovaný. Podstatou argumentácie krajského súdu bolo, že tento inštitút sa stal súčasťou právneho poriadku Českej republiky až novelou Trestného rádu (zákon č. 141/1961 Sb.) č. 539/2004 Sb., ktorá nadobudla účinnosť v relevantných ustanoveniach 1. novembra 2004, pričom prechodné ustanovenie (obsiahnuté v článku II ods. 2 uvedenej novely) vylúčilo aplikáciu inštitútu európskeho zatýkacieho vo vzťahu k občanom Českej republiky, ak sú títo vyžiadaní (z Českej republiky) pre skutok spáchaný pred 1. novembrom 2004.

Z uvedeného primárne vyplýva, že Krajský súd svoje rozhodnutie oprel o právnu úpravu vydávania osôb na základe európskeho zatýkacieho rozkazu účinnú v Českej republike, ktorú navyše aj nesprávne aplikoval na posudzovaný prípad, nakoľko predmetom tohto konania je vydanie, resp. nevydanie osoby zo Slovenskej (a nie Českej) republiky

Je potrebné konštatovať, že súdy Slovenskej republiky pri svojom rozhodovaní aplikujú zásadne právo platné v Slovenskej republike, pričom nie sú oprávnené bez právneho základu vo vnútroštátnom právnom poriadku aplikovať právo cudzieho štátu (čo vyplýva už zo základných zásad medzinárodného práva). Navyše postup slovenských orgánov pri vydávaní osôb medzi členskými štátmi Európskej únie na základe európskeho zatýkacieho rozkazu upravuje zákon č. 403/2004 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (§ 1 ods. 1 citovaného zákona),

ktorý je špeciálnym predpisom (*lex specialis*) vo vzťahu k Trestnému poriadku (aplikovateľný na konanie o európskom zatýkacom rozkaze len v rozsahu otázok, ktoré citovaný zákon neupravuje - § 1 ods. 2). Takto vymedzená právna úprava európskeho zatýkacieho rozkazu pritom vylučuje možnosť súdov Slovenskej republiky aplikovať v konaní o ňom právo cudzieho štátu.

Konkrétne rozsah použitia európskeho zatýkacieho rozkazu upravuje zákon o európskom zatýkacom rozkaze v § 4, pričom v § 14 ods. 1 písm. a/ až písm. i/ obsahuje taxatívny výpočet dôvodov, pre ktoré sa európsky zatýkací rozkaz justičného orgánu štátu pôvodu (obligatórne) odmietne.

Podľa § 21 ods. 4 citovaného zákona ak sa v konaní preukáže, že existuje dôvod odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 14, súd rozhodne, že európsky zatýkací rozkaz sa nevykoná.

Z vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že v posudzovanom prípade neexistuje žiadny dôvod na odmietnutie vykonania predmetného európskeho zatýkacieho rozkazu predpokladaný v § 14 zákona o európskom zatýkacom rozkaze, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil (pri subsidiárnej aplikácii § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. por. vychádzajúc zo vzťahu oboch aplikovaných právnych predpisov v zmysle § 1 ods. 2 zákona o európskom zatýkacom rozkaze) a sám podľa § 21 ods. 1, ods. 7 zákona o európskom zatýkacom rozkaze rozhodol, že posudzovaný európsky zatýkací rozkaz sa vykoná.

Vzhľadom na skutočnosť, ktorá vyplynula z predbežného vyšetrovania vykonaného krajským prokurátorom a na ktorú tento poukázal aj v návrhu na vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu a síce, že proti K. M. sa v Slovenskej republike vedie trestné stíhanie pred Okresným súdom Spišská Nová Ves v dvoch konaniach vedených týmto súdom pod sp. zn. 5 T 105/07 a 3 T 47/08, Najvyšší súd Slovenskej republiky zisťoval prostredníctvom Ústrednej evidencie väzňov a Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi aktuálny stav v týchto konaniach a zistil, že K. M. v súčasnosti vykonáva trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený uvedeným okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 47/08, pričom konanie vedené pod sp. zn. 5 T 105/07, doposiaľ nebolo právoplatne skončené.

Vychádzajúc z týchto skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že záujem na riadnom skončení trestného stíhania menovaného pred súdmi Slovenskej republiky a na výkone trestov, ktoré mu boli, resp. môžu (potenciálne) byť v dosiaľ prebiehajúcim trestnom konaní uložené, odôvodňuje postup podľa § 27 zákona o európskom zatýkacom rozkaze.

Podľa citovaného zákonného ustanovenia súd alebo prokuratúra, ktoré rozhodovali o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu, môžu rozhodnúť o odklade jeho realizácie, ak sa voči osobe vedie na území Slovenskej republiky trestné stíhanie, alebo osoba vykonáva, alebo má vykonať trest odňatia slobody pre iný trestný čin ako ten, ktorý bol uvedený v európskom zatýkacom rozkaze. V prípadoch uvedených v § 26 rozhodne o odklade minister spravodlivosti. Vo svojom rozhodnutí uvedie, dokedy sa realizácia odkladá.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol, že výkon posudzovaného európskeho zatýkacieho rozkazu sa odkladá, a to až do právoplatného skončenia trestného stíhania K. M. v Slovenskej republike v konaniach vedených Okresným súdom Spišská Nová Ves pod. sp. zn. 5 T 105/07 a sp. zn. 3 T 47/08 a vykonania prípadných trestov v týchto konaniach uložených.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 13. mája 2009

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová